

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XII. Narrat quomodo & quo authore primum Fratrum, primogeniam regulam seruantium, Monasterium anno Domini M.D.LVIII. cœperit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

voto desiderioq; satisfacere: nam, quod illa sibi admodum preces-
 iam extrema vnctione inuncta esset, eū euocarunt, vt (si illa nocte
 foret) eius confessionem exciperet, eique ad bene moriendum adu-
 Paulò antè horam nonam, cū omnes sorores, & ipse Sacerdos in con-
 culo eius essent, horæ circiter parte quarta antè, quam vita ex-
 omnes eam morbi & dolores penitus dereliquerunt; & cum magis
 quadam cum vultus serenitate oculos in cælum sustulisset, tanquam
 oculis eius læritia eluxit, quidam vt splendor ex ijs emicare viderent
 quos ira componebat, tamquam qui rem mire sibi aridentem, & pa-
 centem conspicit, vnde etiam secundò subrisit. Tanto porro con-
 quæ adierant, nec non sacerdos ipse, spirituali repleti sunt gaudio,
 sese quodammodo in cælo esse crederent. Et in hac ipsa quam diu-
 tus hilaritate, oculis in cælum sublatis, mox expirauit, instar Angeli
 iusdam manens; credere namque licet (prout quidè nos fides multi-
 docet, & vitæ eius ratio fuit) illam à Deo caelestem requiem, in com-
 fationem intensi illius desiderij, quo pro illo semper pati desiderauit
 esse subuectam. Ipse Cōfessarius testatus est (quod & alijs multis ex-
 de retulit) eo ipso tempore, quo corpus eius sepulcro inferrebat, ma-
 ximam se & suauissimam fragantiã percepisse. Quin & ædifica allera-
 de omni cera, quæ illius in sepulcro & exequijs accensa est, nihil con-
 no consumptum fuisse. Omnia hæc de diuina misericordia credenda
 est. Cum hæc ipsa cuidam illius Confessario, è Societate Iesu, qui
 multis illa annis Confessore vsa fuerat, & animæ negotia credidit
 declararem, non id sibi mirum videri, nec se mirari ait; nosse enim
 Dominum frequentè cum ipsa communicationem habuisse. Dicit Ma-
 iestas eius, carissimæ, vt è tam bonæ sodalis, aliarumque plurimarum
 genũs, quas hisce in Conuentibus Dominus nobis dat, cõtubere, & co-
 mercioq; fructum aliquem colligere nouerimus. fieri potest, vt de
 quid suo tempore de illis scribam, vt sic ad imitationem illarum acco-
 dantur quæ aliquo modo tepidæ sunt, omnesq; quotquot sumus. Dicit
 dilaudemus, quod in imbecillibus quibusdam mulierculis eius magis
 tudo ita reluceat.

CAPVT XII.

QVOMODO ET QVO AVCTORE PRIMVM FRATRVM
 primigeniam regulam seruantium, monasterium anno Domini M.D.

LVIII. cepit.

Primi Dis-
 calceatorũ
 canobij ini-
 tia descri-
 buntur.

Antequã autè ad hoc Vallisoletanũ monasteriũ fundadũ abbat
 tum cū P. F. Antonio de Iesu, (qui tũ in S. Annæ canobio, Ordinis
 Carmelitani priorè Metinæ agebat) & cū F. Ioanne de Cruce, (qui
 dixi) cõuenerã, vt, si q̄ fratrum primã Discalceatorũ regulam lectam
 monasterium fundaretur, primi essent qui ipsam profiterentur.

non seire videntur habere domum possem, identidem Deo id negotium
 in oratione commendabam: quia (sicut iam supra in noui) duo illi Pa-
 tres iam tum mihi placebant. Etenim P. F. Antonium de Iesu Dominus
 ipse varios per labores, quos is magna cum perfectione pertulerat, an-
 no integro (nam tantum pene temporis iam effluerat ab eo die quo
 primam de hac re cum illo egi) mirè exercuerat. at Ioannè de Cruce mi-
 nime opus erat probari: nā (esto Calceatorū Carmelitarū Ordine pro-
 fectus esset) semper tñ vitam valde exemplarè & religiosam duxerat.
 Placuit tandè Domino, cum mihi q̄ præcipuum erat, fratres, inquam
 quæ fundamenta rei ponerent, dedisset, etiā reliquum dare. Etenim vir
 quidam nobilis, Abulensis, Raphael cognominatus, quicum numquā
 hactenus egeram, cum nescio vnde (neq; enim recordor) de quodam
 Calceatorum Monasterio extruendo agi, intellexisset, vltro me ac-
 cessit, domumq; quam in pago quodam paucissimorū incolarū (nam
 vi vixiginti mihi fuisse videntur, nō enim ita rite recordor) in vsū cuius-
 dam villici, qui frumentū, q̄ ipsi singulis annis ibi è cenibus cedebat, il-
 lius nomine colligeret, habebat, iponte mihi obtulit. Ego verò, etsi vi-
 derè, qualis esse dom⁹ illa posset, Dño benedixi, eiq; gratias egi. Ille autē,
 Merinam Campi petetes pagū hunc transire aiebat; meq; Vallisolerum
 ad scandendum abeuntem illac necesse fuit (esse enim hanc reāā viam)
 pertransire de bere, ac tñ ipsam posse inspicere. Dixi me facturam, vti &
 sic et enim mense Iunio Abula, vna cum conuite, & Iuliano de Auila,
 (qui erat is Sacerdos quem dixi, quique mihi his in itineribus operam
 solalam præstabat, monasterij nostri Abulensis sacellanus) discessi.
 Summo mane itineri nos dedimus, cumque qua eundem esset ignora-
 remus, hinc à via errauimus, quodque pagus hic parum notus & ob-
 scurus esset, non multum de illius situ intelligere poruimus. vnde toto
 illo die magnum laborem & molestiam in eūdo subijmus, quòd vehe-
 mens & intensus solis esset aestus. Cum verò iam prope pagum nos esse
 percipiamus, tantum ab eo absumus, vt tantum de m nos via conficere
 adhuc oportuerit quantū iam confeceramus. Molestia autem, defati-
 gationis, & erroris quam hac in via subijmus, memoria semper mihi ob-
 oculos præsens versatur. Paulo ante noctē ad locū illum peruenimus:
 vt verò domū ingressi sumus, ita eā cōstitutā inuenimus, vt nocte illa
 ibi diuersari aulī nō simus, tum ob innumeras quibus scatebat sordes,
 tum quod magna illic messorū copia diuersaretur. Habebat hæc atriu
 vicinūq; spatiosum, nec nō duplex cubiculū cū suo spatio intermedio,
 demū parua culinā. hæc erat tota monasterij nostri structura & edificij.
 Ex arrio itauebā templū eōcinnari posse, ex spatio intermedio chorū;
 vix quidē duplex autē cubiculū dormitorio & refectorio aptari posse.

Socia

Socia mea, esto multò me esset melior, & pœnitentiæ perquam fructuosa, ferre non poterat; quòd illo è loco adaptare monasterium videtur, unde mihi dixit. *Certe mater, nullus est spiritus quantumvis bonus, qui hoc amplius igitur de eo ne trahes rogo.* Cæterum Sacerdos qui vix comes etiam meti eiusdem esset opinionis, cuius comes mea, ut tamen intentionem & propositum meum audiuit, minimè mihi est refragatus, in templum vicinum somni capiendi gratia de nocte concessimus; in quo quod usq; eò defatigati, & exhausti essemus eundo, eam vigilando transigere noluissemus.

*Primorum
Disce
torum in
portato
plena
promissio
da.*

Metinam ut appulimus, statim cum P. Antonio locuta sum, quid rerum ageretur ei aperui, & pòndique, si modò animum habere ad illic aliquousque habitandum, Deum quamprimum auxiliante medio futurum: incepto duntaxat opus esse, in eo enim omnem attentionem consistere. Videbar mihi tam ante oculos & præsens hoc quod Dominus postea est operatus, adeoque certum (ut ita dicam) quàm modò id video, quin & plura multò quàm hucusq; facti vidi. In hoc ipso quo hæc seribo tēpore, decem (quæ Dei bonitas est) Provinciales, tam cum qui nuperrimè officio defunctus erat, quæ modò præfidentem, minimè ad hoc nobis licentiam daturus, in ipsa iam supra initio dixi, bona illorum cum venia res peragi debebat, in domo quadam ampla capaciq; rem auspiciari viderent; ut in hac taceam, melius quid tunc nobis non occurrisse; at in vilialloquendo cum agerent, minimè fore ut quis ipsis impedimento foret. Plus illi animi certe Deus dederat, quàm mihi: unde, non satiaris de hac porcina paratum sese ait commorari. Eiusdem quoque resolutionis propositi erat F. Ioannes de Cruce. Ad eò ut aliud nobis negotium non esset, quàm duorum illorum, quos dixi, Patrum Provincialis cultatē obtinere; hæc namque conditione, potestatem ad hoc quendum mihi P. N. Generalis dederat. Equidem in Domino optabam, hæc nobis facultatem minimè denegatum iri. Unde P. Antonio dixi, ut quamcumque quomodocumque posset, domui necessarium supellectilem, conquirere interim omni ope satageret: ego autem cum F. Ioanne de Cruce ad Vallisolanam, quæ iam descripta est, expeditionem conficiendam perrexi. Quòd autem ad aliquot dies impèras, domum quæ sine claustro erat, claustro adaptantes agere commodum interea P. Ioannes de Cruce de omni nostra veneratione inquirendi locum ac tēpùs habebat, ut sic omnem ad regulam bene perspectam haberet, tam quoad mortificationem, quoad mutua fraternitatis modum, & recreationem quam inter

quando habemus. Omnis namq; tanta cum moderacione recreatio cō-
ceditur, vt dumtaxat ad imperfectiones sororum tali in occasione co-
gnoscendas, & aliquantulum relaxationis ad regulæ rigorem melius fe-
rendum, capiendum concessa intelligatur. Is autem adeo probæ vitæ e-
rat, vt plus ego ab ipso, quam ipse à me discere possem: at non hoc erat
quod spectabam, sed dumtaxat, vt hac ipse ratione modum formamq;
tuerendi, quam sorores seruarent perspiceret.

Deo porro disponente factum, vt illuc tum appelleret Ordinis no-
m Prouincialis, cuius beneplacitū & facultas requirebatur, F. Alfonsus
Gonsaluius, vir senex, optimæq; indolis, & omnis malitiæ expers. Tan-
tante ei dixi, cum ab ipso ad opus hoc auspiciandum facultatem pete-
rem, deq; ratione, quam Deo iudici si tā bonum opus impediret, red-
diturus esset, vt, illius maiestate, quod hoc ipsum executioni mandari vo-
lebar, illum disponente, valdè moderatè placidèq; mihi responderit. At
cū deinde D. Maria Mēdosia & Episcopus Abulensis, qui illius est fra-
ter, quiq; semper nobis & fauit, & auxiliatus est, eum conuenissent, fa-
cile cum ipso negotium confecerè, nec non cum P. Angelo de Salazar,
Prouinciali defuncto, à quo plus imminere difficultatis & repugnantia
formidabam, at occurrit tum forte fortuna casus, in quo D. Maria Men-
dosia is fauore auxilioq; opus habuit; & hoc non mediocriter ad facul-
tatis prædictæ imperationem conduxisse mihi persuasero: vt taceam,
etiam hac occasione non oblata, futurum vt Dominus hanc menti eius
voluntatem inspiraret, vt & P. N. Generalis, qui nimium quantum ab
eius ad hoc proposito videbantur, mentem mutauit.

Quam multa, Deus bone, hisce in negotijs, quæ prorsus vt fierent
impossibilia videbantur, feliciter à diuina Maiestate, omnibus difficul-
tatis & exsuperatis, ad exitum deducta vidi! Ah, quanta mea confusio
est, vidi me quæ vidi, & non esse me meliorem quam sum! certè mo-
do dum hoc scribo etiamnum obstupescō, ac velim Dominum omni-
bus in mundo patefacere, nihil propè esse quod hisce in foundationibus
nos creaturæ præstitimus: ipse namq; Dominus vniuersa solus dispo-
suit, idq; per initia & fundamenta quædam tam tenuia, vt sola Maiestas
eius ad illum, in quo modò sunt, statum eadem euehere potuerit. Sit
ipse in æternum benedictus.

*Facultatem
prouincialis
ad hoc ob-
tinet S. Ma-
ter.*

*Deus in re-
bus Ordinis
Discalcea-
torii ad exi-
tum dedu-
cendū om-
nia pene so-
lus confecit,
homines
prope nihil.*

CAPVT XIII.

PROSEQUITVR COEPTAM DE PRIMI DISCALCEATORVM-

Carmelitarum cōuentus fundacione narrationem. De vita quoque quam in eo
instituebant primi illi Patres, nec non de fructu, quem illi in
locis Dominus ad honorem & gloriam nominis sui
facere incipiebat, nonnulla tradit.

Matris Teresæ Opera.

Aaa

Vt

RESIA

222

1111

111